

Το ανέγγιχτο τριαντάφυλλο (II)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Συνέχεια από το προηγούμενο...](#)

Ο ήρωάς μας ακολούθησε τη

συμβουλή του άσπρου λουλουδιού. Άρχισε να ανεβαίνει το βουνό με αποφασιστικότητα. Η αγάπη του για την πριγκίπισσα του έδινε κουράγιο. Πέρασαν μέρες αρκετές. Όσο συνέχιζε να περπατάει στα δύσβατα μονοπάτια του βουνού τόσο το κρύο μεγάλωνε. Σιγά – σιγά σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται και η πορεία του δυσκόλεψε ακόμα περισσότερο. Το τοπίο έγινε ομιχλώδες και σκοτεινό. Ο κηπουρός μας έπρεπε να είναι ακόμα πιο προσεκτικός. Επιβράδυνε. Κάθε βήμα του θα μπορούσε να αποβεί πλέον μοιραίο. Προσπαθώντας να μην γλιστρήσει

στηριζόταν στους βράχους που υψώνονταν γύρω του περήφανοι.

Έπεσε η νύχτα. Το κρύο είχε δυναμώσει, ο άνεμος του βουνού φυσούσε χωρίς σταματημό. Έπρεπε να βρει ένα καταφύγιο. Και να που η τύχη του δεν τον είχε εγκαταλείψει. Σε εκείνο το σημείο του μονοπατιού διέκρινε μια σκοτεινή σπηλιά. Για λίγο δίστασε. Όμως δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να προστατευθεί από τον μανιασμένο αέρα, που τον έنيωθε πια να τραντάζει όλο του το σώμα. Χώθηκε σε

α του και

Κάποτε

ξημέρωσε. Ένα γλυκό άσπρο φως έنيωσε στα βλέφαρα του το αγόρι. Άνοιξε τα μάτια του και κατευθύνθηκε προς την έξοδο τη σπηλιάς, προς την πηγή του φωτός. Εκεί, στην άκρη ενός γκρεμού ήταν μαζεμένες οι μαργαρίτες που αναζητούσε. Η ομίχλη που τις σκέπαζε το προηγούμενο βράδυ είχε μεταμορφωθεί σε πάχνη που δρόσιζε τα άσπρα τους πέταλα. Οι μαργαρίτες σήκωσαν τα κεφαλάκια τους να αντικρίσουν τον ξένο οδοιπόρο:

Άκουσε τις «Μαργαρίτες» του Sergei Rachmaninoff:

%margarites%

Παρηγοριά και δύναμη έδωσαν τα λόγια αυτά στον ήρωα μας. Με ακόμη μεγαλύτερη επιμονή συνέχισε το περπάτημα. Το βήμα του έμεινε σταθερό για τρεις μέρες και τρεις νύχτες.

Στην αυγή της τέταρτης μέρας, είχε φτάσει στον προορισμό του.

Κατακουρασμένος αλλά χαμογελαστός, ήξερε ότι κάπου εδώ βρισκόταν το ρόδο που αναζητούσε. Τότε, μια σιγανή μελωδία έφτασε στα αυτιά του. Την ακολούθησε.

Άκουσε «Το ανέγγιχτο τριαντάφυλλο» του Herbert Howells:

Βήμα - βήμα, η μελωδία όλο και

δυνάμωνε. Έφτασε μπροστά σε μια λιμνούλα. Η μουσική σταμάτησε απότομα. Σιωπή επικράτησε για λίγο. Και τότε ο νεαρός άρχισε να σφυρίζει κι αυτός τις νότες της πρωτάκουστης αυτής μελωδίας. Μόλις τελείωσε, ένα κατακόκκινο

τριαντάφυλλο ξεπετάχτηκε στην όχθη της λίμνης και όλο το βουνό άρχισε να λουλούδι. Η λίμνη, τα βράχια, τα πουλιά όσαν χαρούμενα και ακατάπαυστα. Ο

κηπουρός με προσοχή έκοψε το κόκκινο

λουλούδι και πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Πίσω στο βασίλειο, ήταν ένα ακόμη συνηθισμένο απόγευμα. Κανείς δεν περίμενε ότι εκείνο το συγκεκριμένο απόγευμα, θα άνοιγαν διάπλατα οι πόρτες του παλατιού και θα έμπαινε μέσα στην αίθουσα του θρόνου ο νεαρός εκείνος. Ο βασιλιάς και οι αυλικοί έμειναν έκπληκτοι. Η πριγκίπισσα αναγνώρισε τον επισκέπτη του παλατιού και χαμογέλασε πρόσηνη, ανεξήγητη χαρά. «Βασιλιά μου», είπε

που μάτι δεν το είχε ξαναδεί

δεν το είχε αγγίξει πριν από το δικό μου. Σ' το προσφέρω ως δώρο ειρήνης και ως απόδειξη της αγάπης μου για την κόρη σου. Σου ζητάω ταπεινά το χέρι της».

Όλοι οι αυλικοί έμειναν άναυδοι. Πώς τολμούσε αυτός ο ελεεινός να ζητήσει το χέρι της πριγκίπισσας; Δύο σύμβουλοι πλησίασαν το βασιλιά και του ψιθύρισαν κάτι στο αυτί. Εκείνος έσμιξε τα φρύδια του, σηκώθηκε από τον θρόνο του και είπε αυστηρά: «Πώς τολμάς να μας κοροϊδεύεις; Θες να μας πεις ότι εσύ, ένας απλός υπήκοος κατάφερες να βρεις και να φέρεις το απείραχτο ρόδο; Μπορείς να μας αποδείξεις ότι αυτό που κρατάς δεν είναι ακόμα ένα συνηθισμένο τριαντάφυλλο;» «Μα...», ψέλλισε ο νεαρός και, προβληματισμένος, δεν μπόρεσε να συνεχίσει τη φράση του. «Ήμουν σίγουρος», ειρωνεύτηκε ο βασιλιάς, «ξέρεις πόσοι έχουν έρθει εδώ πριν από σένα με ένα απλό τριαντάφυλλο, για να μας ξεγελάσουν περιμένοντας μάταια να τους πιστέψουμε

;»

Ο νεαρός έμεινε άφωνος να κοιτάζει το τριαντάφυλλο. Όλο αυτό το ταξίδι και η προσπάθειά του θα ήταν για το τίποτα; Βούρκωσε. Όμως ξαφνικά το βλέμμα του σκλήρυνε. Κατευθύνθηκε προς την είσοδο του παλατιού. Οι αυλικοί τον ακολούθησαν με περιέργεια. Το ίδιο και ο βασιλιάς και η πριγκίπισσα. Και τότε, μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων, ο κηπουρός μας έσκυψε και έβαλε το κόκκινο λουλούδι μέσα στο φρέσκο χώμα. Το στερέωσε καλά. Και τότε έγινε κάτι πρωτόγνωρο. Άρχισαν από το έδαφος σιγά – σιγά να ξεπετάγονται κι άλλα λουλούδια. Χρυσάνθεμα, κρίνα, μπουκαμβίλιες, ορχιδέες, βιολέτες γέμισαν με τις μυρωδιές τους τη μπροστινή είσοδο του παλατιού. Μέσα σε λίγα λεπτά ένας πανέμορφος, πολύχρωμος κήπος είχε περικυκλώσει τους ευγενείς και τον βασιλιά, ενώ ένας τεράστιος κισσός γεμάτος μικρά ροζ μπουμπούκια είχε σκαρφαλώσει στα τείχη του κάστρου. Για εκείνα τα λίγα λεπτά ήταν σαν όλα τα άνθη της γης να είχαν μαζευτεί για να χορέψουν ανέμελα γύρω από τους ανθρώπους.

Άκουσε «Το βαλς των λουλουδιών» του Pyotr Ilyich Tchaikovsky:

%flowersvalz%

Ο ήλιος είχε πια δύσει. Κάποια λουλούδια έκλεισαν τα πέταλά τους, κάποια όχι. Ο βασιλιάς ενθουσιασμένος αγκάλιασε τον νεαρό. Του είχε μόλις αποδείξει πόσο αγαπούσε την κόρη του. Η πριγκίπισσα πλησίασε ντροπαλά και έδωσε ένα ζεστό φιλί στον μέλλοντα σύζυγό της. Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και κοίταξαν άλλη μια

φορά το κόκκινο ρόδο και τον πανέμορφο κήπο που είχε δημιουργηθεί. Και ήξεραν ότι αυτός ο πολύχρωμος κήπος δεν θα σταματούσε ποτέ να γεμίζει άνθη και θα συμβόλιζε τη δύναμη και την ομορφιά της αγάπης τους. Για πάντα.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος